

Dosarul nr. 3ra-156/19

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central (jud. A. Roșca)
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. V. Clima, A. Malii, E Palanciuc)

Î N C H E I E R E

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” împotriva Primăriei mun. Bălți, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” și s-a menținut hotărârea din 8 mai 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 4 ianuarie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Bălți, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară” cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 30 octombrie 2017, în adresa societății a fost remisă referința depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară” la care a fost anexată autorizația de construire nr. 2 din 9 ianuarie 2017.

Conform acestei autorizații, au fost prelungite lucrările de construire a centrului administrativ-comercial din mun. Bălți, str. Vasile Alecsandri, 4.

Astfel a considerat că, autorizația respectivă a fost eliberată în mod ilegal de către Primăria mun. Bălți motiv din care a depus cerere prealabilă în vederea revocării autorizației de construire nr. 2 din 9 ianuarie 2017.

Prin răspunsul nr. P-03-12/4835 din 6 decembrie 2017 i s-a comunicat că, autorizația a fost executată conform prevederilor Legii nr. 163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, iar motive pentru sistarea autorizației nu sunt.

A considerat că, construcția centrului administrativ-comercial se execută pe patru terenuri diferite, dintre care unul aparține Societății cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară” iar celelalte sunt proprietate a municipiului Bălți.

Schema de amplasare cât și terenul nu a fost format și înregistrat în Registrul bunurilor imobile.

A indicat că, pentru eliberarea autorizației de construire era necesar ca beneficiarul să prezinte relația cu terenul. Însă, la caz, o parte din contractele de arendă a terenurilor și acordurile adiționale la acestea au fost anulate de către instanțele de judecată pe motivul atribuirii ilegale a terenurilor de către Primăria mun. Bălți Societății cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară”.

Din aceste motive, nu urma a fi eliberată autorizația de construire nr. 2 din 9 ianuarie 2017 privind prelungirea lucrărilor de construire a centrului administrativ-comercial din mun. Bălți, str. Vasile Alecsandri, 4.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” admiterea acțiunii și declararea nulă a autorizației de construire nr. 2 din 9 ianuarie 2017.

Prin hotărârea din 8 mai 2018 a Judecătoriai Bălți, sediul Central, acțiunea s-a respins ca nefondată.

La 4 iunie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” a declarat apel împotriva hotărârii din 8 mai 2018 a Judecătoriai Bălți, sediul Central.

Prin decizia din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” și s-a menținut hotărârea din 8 mai 2018 a Judecătoriai Bălți, sediul Central.

La 18 decembrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și a examinat cauza contrar art. 24 din Legea contenciosului administrativ.

A indicat că, Primăria mun. Bălți, contrar Legii privind autorizarea lucrărilor de construcție, a eliberat o nouă autorizație de construire care de fapt nu presupune executarea anumitor lucrări, dar prelungirea lucrărilor autorizate printr-o altă autorizație de construire emisă și anume, autorizația de construire nr. 211 din 14 iulie 2010.

A relatat că, Primăria mun. Bălți nu urma să elibereze o nouă autorizație de construire, dar urma să o prelungească pe cea existentă.

Autorizația de construire nr. 2 din 19 ianuarie 2017 a fost eliberată ilegal în baza certificatului de urbanism nr. 699 din 22 octombrie 2009, deoarece acest certificat are un termen de valabilitate de un an, care poate fi prelungit la cerere cu maxim 12 luni. O cerere de prelungire a termenului de valabilitate a certificatului nu există.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță și instanța de apel nu au luat în considerație că, în procedura de examinare a cauzei în contencios administrativ, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârâtului.

A considerat că, examinarea cauzei în ordine de apel a avut loc în mod arbitrar, incomplet, evaziv și fără o apreciere a argumentelor și robelor invocate.

Concluzia instanțelor referitor la faptul că Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” nu este în drept de a solicita declararea nulă a autorizației, deoarece, nu a demonstrat dreptul său lezat, este neîntemeiată.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” admiterea recursului, casarea hotărârii și a deciziei cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 21 ianuarie 2019, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, intimații Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Comercială Bulgară” și Primăria mun. Bălți nu au depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Bălți a pronunțat decizia contestată la data de 25 octombrie 2018. Calea de atac în ordine de recurs a fost demarată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” în interiorul termenului legal, or cererea de recurs a fost înregistrată în cadrul Curții Supreme de Justiție la 20 decembrie 2018 (f.d.124).

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că, recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Aceste argumente nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admisibilitate ale recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix” ca fiind inadmisibil.

În temeiul art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Splendorix”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
 Judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu